



2. kapitola

„Tomu nebudeš věřit,“ drmolil Pavel do svého telefonu. „Dusty je fakt hrdina! Měla jsi ho vidět, jak přeskočil plot a pak běžel k našemu domu. A ty chlápky vyhnal úplně sám, vypadal jako opravdový vlk, když je pronásledoval po schodech. Ale to nejlepší teprve přijde! Když pak všichni naskákali do té jejich dodávky a odjeli, tak je začal honit! A ta dodávka neměla fakticky žádnou šanci, i když jela na plný plyn. Ještě když zatáčeli dole na rohu, Dusty byl pořád těsně za nimi. A teď se podrž! Víš, kde ho moji rodiče zase našli? Na okresce! Nějak kousek před Berlínem! Teda ne úplně, ale skoro. Tam chtěli nejspíš i ti lupiči, do Berlína, myslím, chápeš? Policajti taky říkali, že si myslí, že to byla banda z Berlína...“

„Jací lupiči?“ stačila se zeptat Alex mezitím, co se Pavel nadechoval k další větě. „O čem to mluvíš? K vám se někdo vloupal nebo co?“

„Jo, přece ti to tady celou dobu vyprávím! Moji rodiče byli v Berlíně a...“

„Co? Myslela jsem, že ti lupiči byli v Berlíně...“

„Ne, ti lupiči přijeli z Berlína a byli tady, aby se k nám vloupali. Moji rodiče byli zrovna na hiphopovém koncertu! Byl tam Kato, však víš, ten zpěvák z cédéčka, které měla moje mamka před nedávnem puštěné tak nahlas, když jsi u nás byla. Říkal jsem ti přece, že mým rodičům někdo daroval vstupenky na koncert. Prostě, ty lístky byly u nás ve schránce, ale podle policie je to známý trik! Taková banda posílá lidem, k nimž se chce vloupat, různé vstupenky do divadla nebo třeba právě na koncert nebo tak něco, a když ty lidi takhle vylákají z domu, můžou to pak u nich pěkně v klidu vybít. Jen u nás nemohli počítat s tím, že se tam před dveřma najednou objeví Dusty...“

„Ty myslíš za dveřma,“ přerušila ho Alex.

„Ne, před dveřma! My jsme vůbec nebyli doma, já se ségrou a s Dustym jsme spali u paní Košťátkové! A já jsem Dustyho pustil ven, protože byl nějaký nervózní a myslel jsem si, že se chce jít vyčůrat. Ale on pak už jen přeskočil plot a běžel k našemu domu...“

Ještě chvíli trvalo, než chlapec celou tu příhodu převyprávěl tak, aby Alex všechno pochopila. Ale pak najednou vykřikla: „Super! Páni, to je ono! Jasně, je pitomý, že se k vám vloupali, ale na druhou stranu je to taky bezva příležitost! Myslím pro naši partu. Chápeš? Zkusíme ty týpky chytit sami na vlastní pěst! Jen musíme být rychlejší než policajti! Zavolám Lukášovi a Kemalovi, abychom se mohli všichni sejít ještě dnes!“

Než se hoch dostal k nějaké odpovědi, Alex už zavěsila. Věděl, že nemá žádnou šanci jí ten nápad rozmluvit. Ta když si něco vezme do hlavy, jen tak se toho nepustí.

Taky proto byla šéfkou bandy – tehdy, když se Pavel s těmi třemi teprve seznamoval. Byl ve městě úplně nový. Právě se totiž přistěhoval z Berlína. Alex, Lukáš a Kemal ho tenkrát nepřivítali zrovna přátelsky. Dalo by se říct, že na něj byli dokonce zlí a taky mu chtěli sebrat kolo. Ovšem naštěstí se právě v tu chvíli objevil Dusty, jakoby mávnutím kouzelného proutku – a Pavel neměl tušení, kde se tam ten toulavý pes vůbec vzal. Prostě se najednou zjevil a pomohl mu v úzkých. Vypadalo to, že si ho pes našel, aby už nebyl sám.

Mezitím se Pavel dozvěděl, jak žil Dusty předtím, než ho přijali do rodiny. Nebylo to nic veselého, a tak na to

raději ani nechtěl vzpomínat. Myšlenky na Dustyho minulost v něm pokaždé vzbuzovaly takovou lítost, že ho to dohánělo až k pláči. Teď však bylo nejdůležitější, že se z nich stali dva nerozluční přátelé.

A jak náš příběh pokračuje? Ta banda provedla ještě další hloupost a málem by se přitom přihodilo velké neštěstí s Pavlovou malou sestrou Šarlotkou. A byl to právě Dusty, kdo tenkrát stihl zabránit nejhoršímu. Lukáš, Kemal a Alex si uvědomili, co mohli způsobit, upřímně toho litovali a za svou nerozvážnost se omluvili.

Banda už pak vlastně přestala existovat, zato Pavel se sblížil s Alex! Taky s Lukášem a Kemalem si začal docela dobře rozumět. Věděl také, že Alex se už dávno přestala bavit okrádáním lidí a prováděním jiných hloupostí. Stejně jako Lukáš a Kemal. A často pak snil o tom, jak skvělé by bylo, kdyby všichni společně trávil víc času. Problém byl v tom, že jeho rodiče neměli rádi Lukáše. Pořád mu nemohli zapomenout tu nešťastnou událost se Šarlotkou. Taky proto u něj Lukáš ještě nikdy nebyl na návštěvě. Zato Alex se stavovala téměř každý den!

A třeba má dokonce pravdu, pomyslel si. Možná ten její nápad není vůbec tak bláznivý. Čím víc o tom Pavel přemýšlel, tím líp si to dokázal představit. Čtyři dobří

kamarádi, kteří se společně nemusí ničeho bát! Jeden za všechny, všichni za jednoho. Ne, pozor, pět dobrých kamarádů, Dusty k nim přeci taky patří.



Když Pavel vešel do kuchyně, seděli jeho rodiče u stolu s nějakým mužem, kterého nikdy předtím neviděl. Na sobě měl tmavě modrý oblek a k němu růžovou košili s fialovou kravatou. Kolínská z něj byla cítit tak silně, že chlapec hned pochopil, proč se Dusty tolik tiskne ke dveřím na terasu a čenich mačká do štěrbin, jíž zvenčí pronikal čerstvý vzduch. Přitom měl však uši nastražené a koutkem oka pozoroval každyčký pohyb toho muže.

„To je pan Král z pojišťovny,“ představil ho tatínek. „A tohle je náš velký syn Pavel.“

Chlapec slyšel nerad, když se o něm mluvilo jako o „velkém synovi“. Ve skutečnosti totiž neměl pocit, že by s ním rodiče jednali, jako kdyby byl opravdu velký. Spíš se mu někdy zdálo, že nedělají rozdíl ani mezi ním a Šarlotou, která ještě chodila do školky! Pravdou ovšem bylo, že jinak si na rodiče stěžovat nemohl. Když tu minulou noc pochopili, co se vlastně stalo, rychle se zase

uklidnili a byli hlavně rádi za to, že se Pavlovi, Šarlotce a Dustymu nic nestalo.

Maminka se chystala uvařit panu Královi ještě jednu kávu. „Dobře, že jste k nám přišel tak brzy,“ řekla mu přátelsky. „I když jste měl o sobotním dopoledni asi příjemnější představy,“ dodala ještě. Pan Král od svého počítače na maminku ani nepohlédl a jen do něj dál něco mlčky vyťukával.

„Takže říkáte fotoaparát?“ otočil se na tatínka.

„Canon,“ přikývl tatínek. „Někde bych měl mít ještě účtenku. Kupoval jsem ho teprve nedávno.“

„Účtenka by se hodila. – Chybí ještě něco jiného?“

„Nějaké šperky,“ vložila se do hovoru maminka. „Určitě chybí řetízek s jantarovým přívěskem. A prstýnek s růžovým kamínkem...“

„Věci po mojí matce,“ upřesnil tatínek. „K těm samozřejmě už účtenky nemáme. Vlastně ani nevíme, jestli to má nějakou cenu, to spíš vzpomínky jsou na nich vzácné.“

„Za vzpomínky vám nikdo nic nezaplatí. Ale napíšu to přesto do seznamu, třeba za ně dostanete nějaké odškodnění.“

Káva se začala vařit. Maminka sňala konvičku z plotny a dolila panu Královi plný šálek. „Ukradli taky zlaté kapesní hodinky.“

„Co?“ vypadlo z Pavla. „Snad ne ty hodinky po dědečkovi?“

„Přesně ty,“ přikývla maminka. „Bohužel.“

Kapesní hodinky po jeho dědečkovi byly opravdu neobyčejné! Neexistovala žádná fotka, na níž by byl bez nich. Nosíval vždy vestu, k jejíž knoflíkové dírci byl připevněn zlatý řetízek vinoucí se do malé kapsičky. A do ní se hodinky zasouvaly! Měly odklápěcí kryt a ciferník se zlatými ručičkami a římskými číslicemi. Takový kryt byl i na druhé straně hodinek a když se otevřel, objevila se fotografie. A na ní babička s dědečkem jako docela mladí rodiče, kteří v náručí pyšně chovají tlust'oučké miminko. A to miminko byla Simona, Pavlova maminka!

Pavel si hodinky už několikrát tajně vytáhl ze šuplíku. A přitom zjistil, že k jejich nošení žádnou vestičku nepotřebuje. Stejně dobře mohl řetízek připevnit i na džíny a hodinky pak už jen zastrčil do kapsy kalhot. Jednou s nimi stál před zrcadlem v chodbě a předstíral, že se ho právě někdo ptá, kolik je hodin.

„Moment,“ odpověděl směrem k zrcadlu, „hned se vám podívám.“ Pak vytáhl hodinky z kapsy, odklopil kryt a cítil se přitom jako Sherlock Holmes.

Z nějakého důvodu si byl vždycky jistý, že ty hodinky jednou stejně dostane. A pak je bude nosit neustále u sebe

jako dědeček. Ale teď ti hloupí zlodějíčci ukradli zrovna tuhle věc! Jeho hodinky!

Šarlotka se přišourala bosá do kuchyně. Na rameni si přinesla svého králíčka, kterému říkala Sněhurka, protože byl bílý úplně jako sníh. A dokonce i stejně měkký!

„Dneska není žádná snídaně?“ zeptala se. „Já a Sněhurka máme hlad!“

„Říká se Sněhurka a já,“ opravila ji maminka. „Je hezké zmínit nejdříve toho druhého.“

„Ale my máme i přesto hlad!“ trvala na svém Šarlotka. „A Černý Petr taky!“

Černý Petr byl Šarlotin druhý králík, který měl přesně nad očima dva tmavé fleky. Takže to stále budilo dojem, že se zrovna dívá někam vzhůru.

„Hned to bude,“ zavolal tatínek. „Budeme tu s tím hotovi co nevidět a pak se v klidu nasnídáme.“

„Jdi zatím do svého pokoje a ještě si chvíli hraj, ano?“ řekla Šarlotce maminka.

Děvče protáhlo obličej a chtělo se zrovna otočit, když v tom spatřil Pavel v hustém kožichu na krku Sněhurky něco lesklého.

„Počkej!“ zavolal. „Co je to?“

„Takový pěkný řetízek,“ vysvětlila Šarlotka pyšně. „A ten si našla úplně sama! Tam v obývací, pod sedač-

kou. Černý Petr nenašel nic, taky není tak chytrý jako Sněhurka.“

Pan Král zase otevřel počítač. „Takže ze seznamu zase mažu jantarový řetízek, neboť zcela očividně zcizen nebyl,“ řekl mírně podrážděným tónem a mezitím opravoval údaje v počítači. „Dobrá, tak to bychom měli. Ještě se vám ozveme. A pokud by se někde našly i ostatní věci, dejte mi prosím vědět.“

„Jasně,“ nedokázal si odpustit jízlivý tón Pavel. „Měl jste na mysli, kdyby teď najednou přihopsal Černý Petr s foťákem na krku.“

„No tak, Pavle!“ mírnila jej maminka. Ale chlapec poznal, že i jí samotné dá dost práce, aby nevyprskla smíchy. Taky tatínkovi cukaly koutky.

Pouze panu Královi jeho poznámka asi tolik vtipná nepřipadala. Když konečně vyšel ze dveří, prohlásil tatínek s úlevou: „Tak, teď se konečně nasnídáme.“

Ale sotva usedli ke stolu, u dveří někdo zazvonil.



Měl radost, když přišla Alex. Ale hned na ní poznal, že je jiná, než obvykle. Cítil se trochu uraženě, když ho málem ani nepozdravila! Ačkoli si přímo před ní lehl na zem a vyvalil na ni břicho, aby ho po něm hladila.

Ale opravdu podlé bylo, že se teď s Pavlem beze slova vytratili! A jeho nevzali sebou! Přitom si byl jistý, že šli někam, kde se dalo určitě zažít nějaké dobrodružství.

Proto teď čekal už jen na ten pravý okamžik, aby mohl vyrazit za nimi. A až je dohoní, chlapec ho zpátky určitě nepošle. Bude mít jistě radost z toho, jak byl chytrý a dokázal je najít!

Když teď Šarlotka běžela zahradou a chtěla si hrát, utíkal za ní. Tu velkou díru hloubil vlastně jen proto, že ještě přesně nevěděl, jak by se nejlépe vytratil, aniž by to Šarlotka zpozorovala. Ale pak dostal nápad s tím králíkem! Věděl, že když si děvče hraje se svými králíčky, nic kolem sebe už nevnímá. Běžel proto se štěkáním k té malé ohrádce na terase. A vyšlo to!

„Super!“ zvolala Šarlotka. „Páni, taky jsem na to mohla přijít sama. Bezva nápad! Odneseme Sněhurku a Černého Petra k té díře, kterou jsi právě vyhrabal, a budeme sledovat, co udělají!“

Ještě chvíli předstíral, že se té hry také účastní, ale pak zničehonic odbočil a podlezl plot.

Bylo snadné najít a sledovat Pavlovu a Alexinu stopu. Pach chlapcových tenisek znal přesně!